

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Hendrychové a soudců Mgr. Vladimíra Berana a JUDr. Jitky Válkové ve věci

žalobkyně: **H. S.**, narozená dne „X“
státní příslušnost: Ukrajina
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 1 – Nové Město

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 2 – Vinohrady

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-118405-4/SO/2021 ze dne 1. září 2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované č. j. MV-118405-4/SO-2021 ze dne 1. 9. 2021, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. OAM-13573-12/TP-2020 ze dne 4. 6. 2021, kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „z. p. c.“), zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, podaná podle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobkyně má za to, že byla na svých právech zkrácena přímo porušením svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Podle žalobkyně žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“ či „správní řád“) a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména § 89 odst. 2 s. ř. Dále má za to, že žalovaná v rozporu s § 3 s. ř. opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy § 2 odst. 3, 4 s. ř. Žalobkyně považuje rozhodnutí žalované za akt přepjatého formalismu, který velmi nešetrným způsobem, rozporným s principy materiálního právního státu, zasahuje do jejích základních práv a svobod.
3. Žalobkyně sdělila, že na území České republiky (dále též „ČR“) žije 17 let, kdy je pro ni ČR jediným opravdovým domovem, neboť v zemi původu se nemá k čemu ani ke komu vrátit, nemá tam žádný majetek a její dcera tu zemi vůbec nezná. Na území ČR má žalobkyně vytvořené komplexní rodinné zázemí, vychovává a pečuje o svou nezletilou dceru, která se v ČR narodila, a je v soustavném styku se svým synem, jenž zde žije. Již vyčerpala všechny možnosti, jak sebe a dceru na území ČR legalizovat, pročez se nachází v těžké životní situaci, kterou lze podřadit pod pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“ ve smyslu § 67 z. p. c. Nepřiznání pobytu by pro žalobkyni znamenalo vážnou újmu, čímž by došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalobkyně namítá, že zvolený postup není v zájmu dítěte, když se nedrží v mezí zakotvených v zákoně o pobytu cizinců.
4. Rozhodnutí správních orgánů má za zcela formalistické, když bez ohledu na zjevné důsledky a míru dopadů do lidskoprávní sféry žalobkyně a její rodiny žalovaná a správní orgán I. stupně trvají na nevyhovění žádosti, ačkoli jde o situaci zjevně mimořádnou, kde jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele. Napadené rozhodnutí má za akt ústavně nepřipustného přepjatého formalismu, kdy správní orgán čistě formalisticky postupuje v neprospěch žalobkyně a zasahuje tak zásadním způsobem do právní jistoty již vzniklých a fungujících vztahů, které takto v rozporu se svou povinností nechrání. Z judikatury Ústavního soudu dovodila, že povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad. Nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy má za následek porušení základních práv či svobod. Má se vycházet ze specifických okolností každého případu, byť mohou být v konkrétní věci komplikované a netypické, aby orgány veřejné správy či obecné soudy učinily vše pro spravedlivé řešení. Žalobkyně má za to, že v jejím případě správní orgán neučinil nic, aby docílil spravedlivého řešení situace.

5. Nesouhlasí se závěrem, že nelze žádat o prominutí podmínky ve smyslu § 67 odst. 4 i 7 z. p. c., když v takovém případě by nebylo možno žádat na území o udělení povolení k pobytu z humanitárních důvodů, což zákonodárce jistě nezamýšlel. Též neakceptuje právní názor správního orgánu I. stupně a žalované, dle kterého nebylo třeba se zabývat otázkou existence důvodů hodných zvláštního zřetele, což hodnotí jako nezákonné. Rozhodnutí považuje za nepřiměřené, neboť jeho důsledky mají dramatický dopad do rodinného a soukromého života nejen žalobkyně, ale i dalších členů její rodiny (dětí), v důsledku čehož dochází k porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dovozuje, že orgány státu stíhá povinnost posoudit dopad do rodinného a soukromého života cizince i v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Podle žalobkyně napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela pomíjí otázku přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života cizince a žalovaná dává tomuto postupu za pravdu, což obě rozhodnutí činí nepřezkoumatelnými a daný postup odporuje § 68 odst. 3 s. ř.
6. Žalovaná se k žalobě vyjádřila a navrhla, aby ji soud zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Uvedla, že napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně do rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které přezkoumala v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Setrvala na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál. K námitce porušení ustanovení správního řádu uvedla, že žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně byl porušen správní řád. Žalovaná sdělila, že postupovala v souladu s ustanoveními správního řádu a zákona o pobytu cizinců, své rozhodnutí řádně odůvodnila a se všemi provedenými důkazy se řádně vypořádala. Nesouhlasila s námitkou přepjatého formalismu, když správní orgán I. stupně i žalovaná postupovaly v souladu se zákonem, kdy byly interpretovány příslušné právní předpisy dle ustálené judikatury a správní praxe, aby byla zajištěna právní jistota účastníků, byť to v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu účastníka řízení a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 229/2017-34 ze dne 21. 2. 2018. Konstatovala, že žalobkyně nesplňuje základní podmínky pro vydání pobytového oprávnění dle § 67 z. p. c., protože jí nebylo vydáno požadované pobytové oprávnění. Stran námitky týkající se chybného hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a chybného závěru, že nelze žádat o prominutí podmínky ve smyslu ustanovení § 67 odst. 4 a 7 z. p. c., odkázala žalovaná na spisový materiál, když téže námitky uplatnila žalobkyně v odvolacím řízení. Žalovaná konstatuje, že žalobkyně nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované zpochybňovala.
7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Dne 5. 10. 2020 podala žalobkyně u správního orgánu I. stupně žádost o povolení k trvalému pobytu, ve kterém jako účel žádosti označila ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ke své žádosti přiložila mimo jiné smlouvu o nájmu bytu ze dne 30. 10. 2019, kterou uzavřela s pronajímatelkou KAYNA spol. s r.o., pracovní smlouvu ze dne 22. 6. 2020 uzavřenou se zaměstnavatelkou FENELLA s.r.o., výplatní pásky, rozhodnutí Úřadu

práce České republiky – krajské pobočky pro Hlavní město Prahu č. j. ABA-6664/2019-za ze dne 3. 4. 2019 o vydání povolení k zaměstnání a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 50/2020-42 ze dne 8. 9. 2020 o zastavení řízení o kasační stížnosti pro její zpětvzetí spolu se daným zpětvzetím.

8. Přípisem ze dne 10. 12. 2020 správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k těmto podkladům ve lhůtě čtrnácti dnů od jeho doručení. Žalobkyně svého práva využila a prostřednictvím svého zmocněného zástupce nahlédla do spisového materiálu a seznámila se s podklady pro vydání rozhodnutí. Zástupce současně přislíbil, že se vyjádří k podkladům ve lhůtě 15 dnů, což však neučinil. Správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. OAM-13573-12/TP-2020 ze dne 4. 6. 2021 zamítl žádost žalobkyně podle § 75 odst. 1 písm. h) z. p. c. pro nesplnění podmínek uvedených v § 67 z. p. c. Správní orgán I. stupně popsal, že pro posouzení čtyřletého nepřetržitého pobytu žadatelky na území ČR je podstatné období od 5. 10. 2016 do 5. 10. 2020, když dlouhodobý pobyt za účelem podnikání žalobkyni skončil dne 2. 4. 2015, neboť nabylo právní moci usnesení o zastavení řízení o jeho prodloužení a nepřetržitý pobyt žadatelky na území ČR dle § 67 odst. 1 z. p. c. započal až podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 2. 2018. Žalobkyně podala žádost o trvalý pobyt dne 5. 10. 2020. Žalobkyně tak nesplnila podmínku nepřetržitého čtyřletého pobytu na území ČR před podáním žádosti o trvalý pobyt ve smyslu § 67 odst. 1 z. p. c., když ve sledovaném období pobývala na území ČR nepřetržitě od 13. 2. 2018 do 5. 10. 2020. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. O odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 10. 9. 2021.
9. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu soudního řádu správního, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c) a d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první z. p. c. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. *Podle § 67 odst. 1 z. p. c., povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na*

dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.

11. Podle § 67 odst. 4 z. p. c., žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.
12. Podle § 67 odst. 7 z. p. c., splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud připomíná, že žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta dle § 75 odst. 1 písm. h) z. p. c., když správní orgány v projednané věci dospěly k závěru, že žalobkyně splnila pouze podmínku uvedenou v § 67 odst. 5 z. p. c., ale podmínky stanovené v dalších odstavcích § 67 z. p. c., které musí být splněny současně, již splněny nebyly. Žalobkyně nijak nerozporovala konstatování správních orgánů, že nesplnila podmínky stanovené v § 67 odst. 2 a 3 z. p. c. a svou argumentaci soustředila výhradně proti závěru správních orgánů, že nebyly naplněny podmínky uvedené v § 67 odst. 4 a 7 z. p. c. a tvrzení, že se ze strany správních orgánů jednalo o akt přehnaného formalismu, který nepřiměřeným způsobem zasáhl do jejích základních práv a svobod, neboť nesplnění podmínek v § 67 z. p. c. bylo možné prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele.
15. Soud se nejdříve zabýval námitkou přepjatého formalismu, kterou soud hodnotí jako obecnou, kdy se žalobkyně omezila pouze na generalizující konstatování, co je přepjatý formalismus, jak je vnímán judikaturou Ústavního soudu, že je v přímém rozporu s principy spravedlnosti, kdy soudy či správní orgány nemají být vázány doslovným zněním zákona, ale při svém rozhodování mají vycházet z individuálních rozměrů každého případu. Závěrem poznamenala, že správní orgány neučinily nic, aby dosáhly spravedlivého řešení, byť její případ má specifické a komplikované okolnosti, které však řádně nevyjevila a zůstala nečinnou. Soud upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 349/2017-45 ze dne 29. 8. 2018, jenž se obdobnou problematikou již v minulosti zabýval, přičemž popsal, že „stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že aplikace citovaného ustanovení je přepjatým formalismem. NSS v obecné rovině samozřejmě souhlasí s judikaturou Ústavního soudu předestřenou stěžovatelem, ze které vyplývá, že ve výjimečných případech je nutné namísto doslovného jazykového výkladu právního předpisu přihlídnout k jeho systematice a účelu předpisu, jakož i k individuálním okolnostem každého případu. Stěžovatel nicméně nijak neosvětlil, čím je jeho konkrétní případ natolik netypický, že § 82 odst. 4 s. ř. nelze aplikovat. Skutečnost, že se jedná o cizince a finančnímu úřadu trvalo dlouho, než vydal potvrzení o nedoplatcích, takovou výjimečnou okolností není.“ Soud konstatuje, že obdobné je to i v daném řízení, kdy žalobkyně v žalobě, ani v odvolání do rozhodnutí správního

orgánu I. stupně, neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, jež by činila její případ netypický.

16. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že se správní orgány nezabývaly otázkou existence důvodů hodných zvláštního zřetele. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že důvody hodné zvláštního zřetele musí být vždy odůvodněny skutečnostmi svým způsobem výjimečnými či za daných okolností vyžadující udělení trvalého pobytu. Nemůže se jednat o běžné žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu, ale o vážné případy, kdy nelze pobytový status cizince řešit jinak, protože břemeno tvrzení leží na žadateli. Konstatoval, že v případě žalobkyně se nezabýval tím, zda jsou v jejím případě dány důvody hodné zvláštního zřetele, neboť ani jejich existence by neměla vliv na příznivější rozhodnutí, když nebyly splněny podmínky § 67 odst. 1 ani 2 z. p. c. Žalovaná v napadeném rozhodnutí sdělila, že při aplikaci § 67 zákona o pobytu cizinců nemůže využít neomezené správní uvážení ve vztahu k důvodům hodných zvláštního zřetele, neboť její uvážení musí být v rámci zákona. Řízení o vydání povolení k trvalému pobytu se neřídí vyšetřovací zásadou, ale je ovládáno dispoziční zásadou, kdy účastník má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhnout důkazy, protože bylo na žalobkyni, aby předložila důkazy, z nichž by vyplývaly důvody hodné zvláštního zřetele. Žalovaná dodala, že samotná délka pobytu na území ČR přesahující 2 roky a integrace do společnosti nenaplnuje důvody hodné zvláštního zřetele, neboť z nich není zřejmá výjimečnost konkrétní životní situace žalobkyně. Nesouhlasila, že by žalobkyně nemohla řešit svůj pobyt jiným způsobem. Správní orgány konstatovaly, že žalobkyně splnila pouze podmínky stanovené v § 67 odst. 5 z. p. c., což žalobkyně nijak nerozpороvala.
17. S žalobkyní soud souhlasí, že § 67 odst. 4 a 7 z. p. c. zahrnuje neurčitý právní pojem důvody hodné zvláštního zřetele, a proto bylo povinností správních orgánů alespoň rámcově vymezit obsah uvedeného pojmu a poté jej aplikovat s přihlédnutím k okolnostem daného případu, jak udává konstantní judikaturou správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 10/2003-58 ze dne 20. 10. 2004, publ. pod č. 896/2006 Sb. NSS, a rozsudek č. j. 5 As 32/2007-83 ze dne 27. 9. 2007, publ. pod č. 2362/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům správní orgány v projednávané věci dostaly, jak vyplývá z výše popsaného. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalované tvoří dohromady jeden celek, soud uzavírá, že správní orgány v projednávané věci dostatečně vymezily neurčitý právní pojem důvody hodné zvláštního zřetele, a z tohoto vymezení pak vycházely při zkoumání jednotlivých důvodů předestřených žalobkyní.
18. Soud připomíná, že žalobkyně mezi své důvody pro udělení trvalého pobytu zahrnula dlouhodobost pobytu na území ČR, kde žije 17 let, a skutečnost, že zde žijí její dvě děti, zletilý syn žijící se svým otcem odděleně od žalobkyně a nezletilá dcera, která žije se žalobkyní a má zažádáno o pobytové oprávnění. Žalovaná upozornila ve svém rozhodnutí, že nezletilá dcera nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, ale dne 19. 11. 2019 podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) z. p. c., jejímž důvodem je společné soužití s jejím otcem, který je držitelem povolení k trvalému pobytu na území ČR. Žalovaná dále sdělila, že v řízení před správními orgány žalobkyně netvrdila, že nemůže žádat o vydání nižšího pobytového

oprávnění, byť v minulosti disponovala dlouhodobým pobytem na území ČR. Soud hodnotí, že žalovaná dostatečně reagovala na rodinné poměry žalobkyně, jakožto jí uváděné důvody hodné zvláštního zřetele. Též upozornila, že situace žalobkyně je podle zákona o pobytu cizinců řešitelná v rámci jiného pobytového oprávnění. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaná po dostatečném vymezení pojmu důvody hodné zvláštního zřetele, za užití konstantní judikatury správních soudů, řádně odůvodnila, jakými úvahami se řídila při výkladu i při aplikaci tohoto pojmu, co ji vedlo k rozhodnutí, že žalobkyní tvrzené skutečnosti nejsou výjimečné a naléhavě vyžadující vydání povolení k trvalému pobytu. Z uvedeného hlediska je tudíž napadené rozhodnutí přezkoumatelné.

19. K nesouhlasu žalobkyně se závěrem žalované, že nelze žádat o prominutí podmínky ve smyslu § 67 odst. 4 a 7 z. p. c., když by v takovém případě nebylo možno žádat o udělení pobytu z humanitárních důvodů, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 107/2019-31 ze dne 23. 10. 2019, dostupný na www.nssoud.cz, kde vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 249/2017-49, a dovodil že „nemá smysl snažit se uchopit rozsah neurčitěho pojmu důvody hodné zvláštního zřetele bez vztahu k právní normě, jejíž aplikace přichází v konkrétním případě v úvahu. Z těchto důvodů tak pro účely interpretace § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nemá nijak zásadní relevanci ani judikatura vztahující se k humanitárnímu azylu dle § 14 zákona o azylu.“ Dále uvedl, že je případné se ptát, zda v konkrétním případě nepostačuje udělení pobytového oprávnění nižšího typu. Konstatování o nesplnění podmínek dle § 67 odst. 7 z. p. c. (prominutí nesplnění podmínek čtyřletého nepřetržitého pobytu a poslední dva roky probíhajícího řízení), když správní orgány neprominou jejich splnění z důvodů hodných zvláštního zřetele, musí být ze strany správních orgánů vystaveno na přesvědčivých a silných argumentech. To žalovaná dle soudu splnila, když se ve svém rozhodnutí zabývala důvody hodných zvláštního zřetele, jak je popsáno výše.
20. K námitce žalobkyně, že rozhodnutí žalované je zjevně nepřiměřené, když má dramatický dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně i jejích dětí, soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. V právní větě rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 288/2016-30 ze dne 4. 1. 2017, dostupný na www.nssoud.cz, se uvádí, že „ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“
21. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince není v § 75 odst. 1 z. p. c. žádná zmínka, zatímco na jiných místech (pro jiná rozhodnutí) zákon takový požadavek výslovně uvádí (např. v § 75 odst. 2 z. p. c.). Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 z. p. c. se přiměřenost dopadů do soukromého

a rodinného života neposuzuje. Podmínky § 75 odst. 1 z. p. c. jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 102/2017-35 ze dne 24. 7. 2018, dostupném na www.nssoud.cz, „článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel v daném řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“ Soud dodává, že žalobkyně svá tvrzení o nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života nijak nekonkretizovala, pouze uvedla délku pobytu na území ČR, popsala rodinný stav a argumentovala zájmem dítěte, který též blíže nevymezila. Žalovaná se s možným zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně vypořádala ve svém rozhodnutí na str. 8 – 10, kdy zvážila možný zásah do rodinného života vůči dětem, primárně k nezletilé dceři žalobkyně. Žalobkyně v žalobě, ani v odvolání do rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nespecifikovala, jak by mělo být zasazeno do jejího soukromého života. Proto soud hodnotí dané tvrzení jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 352/2019-33 ze dne 12. 3. 2020, dostupný na www.nssoud.cz).

22. Soud též nepřisvědčil námitce žalobkyně, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, neboť pomíjejí otázku přiměřenosti a vůbec se jí nezabývají, což odporuje § 68 odst. 3 s. ř., když ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně začala namítat nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ničeho neuvedla ani po nahlédnutí do spisového materiálu a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byť její zmocněný zástupce sdělil, že se k danému vyjádří, což se nestalo. Žalovaná se námitkou o nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně rozsáhle zabývala na str. 8 – 10 rozhodnutí, kde konstatovala, že žalovaná svoji námitku nikterak nekonkretizovala a neuvedla, v čem spatřuje nepřiměřenost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a v doplnění odvolání pouze uvedla, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaná neshledala nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když nebyl žalobkyni povolen na území ČR trvalý pobyt, neboť jí není bráněno, aby na území pobývala se svou rodinou, pracovala zde a realizovala svůj život, když si může požádat o jiné, nižší, pobytové oprávnění na území ČR. Soud souhlasí se závěry žalované a dodává, že žalobkyně měla před správními orgány dostatek prostoru pro uvedení konkrétního zásahu do jejího rodinného a soukromého života. Této povinnosti dostala pouze v obecné rovině, jak je uvedeno výše. Správní orgány mají posuzovat přiměřenost dopadu do rodinného a soukromého života pouze tam, kde jim to zákon stanoví, případně tam, kde žadatel dostatečně konkrétně namítá takový zásah (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 145/2020-32 ze dne 21. 5. 2020 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 471/2019-44 ze dne 13. 2. 2020, dostupné na www.nssoud.cz).

23. Soud nesouhlasí, že postup správních orgánů negativně dopadá do rodinného a soukromého života celé rodiny, primárně dětí, a zasahuje do jejich práv a svobod, což je v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, když z výše popsaného vyplývá, že se žalovaná zamýšlela, jaké dopady bude mít její rozhodnutí do rodinné situace žalobkyně. Zjištění žalované, že nezletilá dcera si podala žádost o trvalý pobyt za účelem soužití se svým otcem, jenž má uděleno pobytové oprávnění a žije na jiné adrese než žalobkyně, a zletilý syn žalobkyně, který žije se svým otce, nevedou k závěru, že by byl narušen zájem dětí, obzvláště když žalobkyně může požádat o nižší pobytové oprávnění na území ČR a realizovat tak svůj rodinný život. Soud hodnotí, že si žalovaná opatřila dostatečné podklady pro rozhodnutí a spolehlivě zjistila stav věci. Stejně soud nepřisvědčil ani obecné námitce, že správní orgány při vydávání svých rozhodnutí porušily zásadním způsobem ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti dle § 2 odst. 3 a 4 s. ř. Soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány nezjistily skutečný stav bez důvodných pochybností, jak předpokládá § 3 s. ř., když ji shledal nedůvodnou, neboť žalobkyně v žalobě nijak nespecifikovala, jaké konkrétní skutečnosti rozhodné pro posouzení její žádosti správní orgány náležitě nezjistily.
24. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle [§ 60](#) odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. června 2022

JUDr. Iveta Hendrychová v. r.
předsedkyně senátu